

— Փա՛նք աստուծոյ առողջ է եւ կայտառ, եւ ինչպէ՛ս գեղեցիկ, եւ ինչպէ՛ս խելացի, եւ ինչպէ՛ս...

— Ո՞ւր է հիմա:

— Մաղասբերդ, մօրաքրոջ՝ Մամեր տիկնոջ քով է, եւ քեզ կսպասէ:

— Ին՞ձ կսպասէ... յոյս ունե՞ի՞ք դուք իմ դարձիս, զիս ո՞ղջ գիտե՞իք:

— Ուրիշներն երբ գքեզ մեռած կը համարէին՝ ես կը հաւտայի միշտ թէ քու ողջ դարձդ պիտի տեսնեմ, բայց կը յուսայի քեզ հետ տեսնել Սուրեն իշխանը, միատեղ չե՞ի՞ք:

— Միատեղ էինք, բայց ճամփան զատուեցանք ակամա... Երկայն պատմութիւն:

— Այո, պետք է երկայն խօսինք, իշխանիկս. թշուառ եւ սգալից պատմութեանց յուսանք աստուած վերջ տա, եւ ուրախ պատմութիւնք յաջորդեն, վասնզի այս քանի տարիներ են...

Այս միջոցին սենեակին դուռը բացուեցաւ, եւ վանապետը ներս նայելով դուրսը կեցողներուն՝ «Ահա հոս են փնտրուած մարդիկդ»,— ըսաւ եւ գնաց:

Երկու թիկնապահք Մամիկոնեան իշխանին ներս մտան, եւ ողջունելով զգաւեն, «իշխանը քեզ կուզէ, Չաւեն եղբայր»,— ըսին:

— Շատ բարի, ժամանակն արդէն ուշ է, վաղն առաւօտ կանուխ կ'ուզամ:

— Մեզ այս իրիկուան համար պատուիրել:

— Իմ յարգանաց ողջոյններս խնդրեմ իրեն մատուցանել. այս երեկոյ ծերութեանս ներողութիւն շնորհէի վաղվնէ վերջ եթէ հաճի բոլորովին իրեն հիւր կը լինիմ:

Մարդիկը քիչ մը մտածեցին, ողջունեցին եւ գնացին դժգոհ:

— Զօրեղբօրդ հետ տեսնուեցա՞ր, իշխան,— հարցուց ծեր զինուորը:

— Այո, Չաւեն հայրիկ, միայն առանց զիս յայտնելու: